

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 września 2024 r.

DIH-2.707.26.2024.CS

DECYZJA DIH-2 NR 22/2024

Informacje prawnie chronione oznaczono [XXX]

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej: „kpa”, art. 24 ust. 1a, 4a i 5, art. 35a pkt 9 lit. b, art. 35d ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z 27 czerwca 2024 r. złożonego przez - działającego za pośrednictwem pełnomocnika - Pana Jerzego Chojnowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Pomoc Drogowa Usługi Transportowe Parking Strzeżony Jerzy Chojnowski w Łomży (dalej: „przedsiębiorca” lub „strona”) od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 13 czerwca 2024 r. nr NP.5.2024:

- 1) nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w kwocie 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, polegającego na wystawieniu świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym,
 - 2) nakładającej na przedsiębiorcę obowiązek uiszczenia na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku kwoty 3 427,00 zł (słownie: trzy tysiące czterysta dwadzieścia siedem złotych) stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki i próbki kontrolnej paliwa stałego - węgla kamiennego kostka 63-200 mm luz, oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania,
- postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 5 lipca br. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej jako „Podlaski WIIH”, „organ pierwszej instancji”) przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z materiałami kontroli przeprowadzonej w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy.

25 stycznia br. inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH, działając na podstawie i w ramach upoważnienia nr NP.8361.4.2024 przeprowadzili kontrolę w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy, której zakres przedmiotowy obejmował m.in. kontrolę jakości paliw stałych. Czynności przeprowadzono w obecności kierownika składu, osoby czynnej w lokalu. Do kontroli wytypowano węgiel kamienny w sortymencie kostka.

W toku kontroli 25 stycznia br. wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr NP.8361.4.2024 pracownicy akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., w obecności inspektorów reprezentujących Podlaskiego WIIH, z partii węgla kamiennego w sortymencie kostka składowanej na zwale o masie 26 ton pobrali próbkę paliwa stałego przeznaczoną do badań nr 0365/24/2937 o masie 220,56 kg i próbkę kontrolną paliwa stałego nr 7419/24/2937 o masie 212,90 kg. Czynność udokumentowano w protokole kontroli nr NP.8361.4.2024 i protokole pobrania próbek paliwa stałego nr 000002. Następnie w tym samym dniu inspektorzy przekazali pobrane próbki paliwa stałego upoważnionym pracownikom niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., według protokołu przyjęcia próbek do badania nr 20/200001499/64-007. Do laboratorium przekazano również kopię świadectwa jakości paliwa stałego nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r., wystawionego przez stronę dla węgla kostka, oznaczoną w sposób uniemożliwiający identyfikację przedsiębiorcy.

Pismem z 26 stycznia br. Podlaski WIIH - z uwagi na nieobecność osoby upoważnionej w toku kontroli - poinformował stronę o przeprowadzeniu kontroli oraz pobraniu próbek węgla do badań w zakresie spełnienia wymagań jakościowych, jak również przekazał dokumenty kontroli.

Strona w treści protokołu kontroli została prawidłowo pouczona o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu kontroli - w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu - na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jednakże z możliwości tej nie skorzystała.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o.o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/64-007 z 2 lutego br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2856), zwanego dalej także „rozporządzeniem w sprawie

wymagań jakościowych dla paliw stałych”, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli tj. 25 stycznia br. węgiel kamienny w sortymencie kostka, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0365/24/2937, nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 1 załącznika do ww. rozporządzenia ze względu na zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,58 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg.

Badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0365/24/2937 wykazało również niezgodność z parametrami wskazanymi przez stronę w treści świadectwa jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. ze względu na:

- zawiżoną zawartość popiołu, która wynosiła 12,17%, przy wymaganiach jakościowych maks. 8%;
- zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,58 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg;
- zawiżoną zawartość wilgoci, która wynosiła 17,9%, przy wymaganiach jakościowych maks. 17%.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0365/24/2937 wykazało niezgodność z parametrami określonymi w rozporządzeniu, w sprawie wymagań jakościowych dla węgla kamiennego w sortymencie kostka, jak również wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. wystawionym dla badanej partii węgla kamiennego, badanie próbki kontrolnej nr 7419/24/2937 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 7419/24/2937 wykonane przez SGS Polska Sp. z o. o., udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/64-007/K z 2 lutego br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie kostka, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 7419/24/2937, nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 1 załącznika do ww. rozporządzenia ze względu na zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,52 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg.

Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 7419/24/2937 wykazało również niezgodność z parametrami wskazanymi przez stronę w treści świadectwa jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. ze względu na:

- zawiżoną zawartość popiołu, która wynosiła 12,4%, przy wymaganiach jakościowych maks. 8%;
- zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,52 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg.

15 lutego br. inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH, działając na podstawie i w ramach upoważnienia nr NP.8361.28.2024, przeprowadzili kontrolę, której zakres przedmiotowy obejmował kontrolę jakości paliw stałych. Czynności przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, którego poinformowano o wynikach badań laboratoryjnych próbek węgla kamiennego w sortymencie kostka tj. próbki nr 0365/24/2937 i próbki kontrolnej nr 7419/24/2937 oraz przekazano protokoły z badań nr 20/200001499/64-007 z 2 lutego 2024 r. i nr 20/200001499/64-007/K z 2 lutego br. Protokół kontroli nr NP.8361.28.2024 zawierający powyższe ustalenia został przekazany stronie do podpisu, przy piśmie z 16 lutego br., w którym jednocześnie pouczone przedsiębiorcę o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu kontroli - w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Przedsiębiorca nie zgłosił uwag.

Postanowieniem z 15 lutego br. Podlaski WIIH zabezpieczył partię 26 ton węgla kamiennego kostka, w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy, na okres od 15 lutego do 15 marca br. Następnie, decyzją z 1 marca br. nr NP.1.2024 Podlaski WIIH uchylił postanowienie z 15 lutego br. o zabezpieczeniu partii paliwa stałego węgla kamiennego kostka oraz zarządził wycofanie z obrotu węgla kamiennego kostka w ilości 26 ton, w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy, z uwagi na interes konsumentów.

Podlaski WIIH w piśmie z 26 marca br. sprostował oczywistą omyłkę w treści protokołu kontroli z 15 lutego br., w ten sposób, że słowa „Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r.” zastąpiono słowami „Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r.”.

Pismem z 23 kwietnia br. zawiadomiono stronę o wszczęciu przez Podlaskiego WIIH postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i w sprawie nałożenia obowiązku uiszczenia na rachunek Podlaskiego WIIH w Białymstoku kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki i próbki kontrolnej paliwa stałego oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania na podstawie art. 24 ust. 1a, 4a i 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ pierwszej instancji wezwał też przedsiębiorcę do przestania informacji o wielkości obrotu z działalności lub wartości paliw stałych wprowadzonych przez nią do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli, tj. 2023 r. W piśmie tym strona została pouczone o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa, natomiast - działając za pośrednictwem pełnomocnika - przy piśmie z 2 maja br. przesała raport ze sprzedaży węgla za rok 2023.

Decyzją z 13 czerwca 2024 r. nr NP.5.2024 Podlaski WIIH:

- 1) nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w kwocie 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, polegającego na wystawieniu świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym,
- 2) nałożył na przedsiębiorcę obowiązek uiszczenia na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku kwoty 3 427,00 zł (słownie: trzy tysiące czterysta dwadzieścia siedem złotych) stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki i próbki kontrolnej paliwa stałego - węgla kamiennego kostka 63-200 mm luz, oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania.

Pismem z 27 czerwca br. przedsiębiorca - działając za pośrednictwem pełnomocnika - odwołał się od decyzji Podlaskiego WIIH z 13 czerwca 2024 r. nr NP.5.2024, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania w całości. W ocenie przedsiębiorcy decyzja narusza przepisy art. 7, art. 7a § 1, art. 77 § 1, art. 80, art. 81a § 1 oraz art. 189f § 1 kpa.

Pismem z 16 lipca br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes Urzędu”, „organ drugiej instancji”), zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie UOKiK. Pismo doręczono przedsiębiorcy 22 lipca br. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie wypowiedziała się w sprawie w wymaganym terminie.

Postanowieniem z 12 sierpnia 2024 r. Prezes Urzędu przedłużył czas trwania niniejszego postępowania do 12 września 2024 r.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

W myśl art. 5 ust. 2 ustawy o IH w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest

wojewódzki inspektor, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, w dniu kontroli, tj. 25 stycznia br. inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH stwierdzili, iż Strona wprowadzała do obrotu węgiel kamienny w sortymencie kostka. Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane, niezależne laboratorium tj. SGS Polska Sp. z o.o. w Warszawie, udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/64-007 z 2 lutego 2024 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2856), zwanego dalej rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych, wykazało, że oferowany w dniu kontroli tj. 25 stycznia br. węgiel kamienny w sortymencie kostka, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0365/24/2937, nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 1 załącznika do ww. rozporządzenia ze względu na zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,58 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg.

Badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0365/24/2937 wykazało również niezgodność z parametrami wskazanymi przez stronę w treści świadectwa jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. ze względu na:

- zawyżoną zawartość popiołu, która wynosiła 12,17%, przy wymaganiach jakościowych maks. 8%;
- zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,58 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg;
- zawyżoną zawartość wilgoci, która wynosiła 17,9%, przy wymaganiach jakościowych maks. 17%.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0365/24/2937 wykazało niezgodność z parametrami określonymi w rozporządzeniu, w sprawie wymagań jakościowych dla węgla kamiennego w sortymencie kostka, jak również wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. wystawionym dla badanej partii węgla kamiennego, badanie próbki kontrolnej nr 7419/24/2937 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania

i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 7419/24/2937 wykonane przez SGS Polska Sp. z o.o., udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/64-007/K z 2 lutego br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie kostka, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 7419/24/2937, nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 1 załącznika do ww. rozporządzenia ze względu na zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,52 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg.

Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 7419/24/2937 wykazało również niezgodność z parametrami wskazanymi przez Stronę w treści świadectwa jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. ze względu na:

- zawyżoną zawartość popiołu, która wynosiła 12,4%, przy wymaganiach jakościowych maks. 8%;
- zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,52 MJ/kg, przy wymaganiach jakościowych min. 22,00 MJ/kg.

W tym miejscu należy podkreślić, iż stwierdzone w toku kontroli ww. nieprawidłowości, stanowią naruszenie przepisów art. 3a ust. 1 i art. 7 ust. 7a pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 3a ust. 1 ww. ustawy paliwa stałe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzane do obrotu lub obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Jednocześnie przepis art. 7 ust. 7a pkt 3 stanowi, że zabrania się wprowadzania do obrotu paliw stałych niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 omawianej ustawy.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do

spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy wprowadzając paliwa stałe do obrotu są obowiązani do wystawiania świadectwem jakości, tj. dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych oraz deklarowanych rzeczywistych parametrów. Przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Odnosząc się do odwołania strony w zakresie dotyczącym wymierzenia kary pieniężnej, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes Urzędu stwierdził, że zgodne ze stanem faktycznym było stwierdzenie przez organ pierwszej instancji, że badane paliwo stałe jest niezgodne z parametrami wskazanymi w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, jak również z parametrami wskazanymi w wystawionym przez Stronę świadectwie jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. Tym samym nie ulega wątpliwości, że Strona wystawiła świadectwo jakości, w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym. Z treści art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że podmiot wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej. Organ odwoławczy stwierdził również, że wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł - w przypadku, gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł - w przypadku, gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw

stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Podlaski WIIH ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej przyjął za podstawę wartość wprowadzanej do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli partii paliwa stałego, z której pobrano próbki do badań, która zgodnie z ustaleniami kontroli nie przekraczała kwoty 200.000,00 zł, oraz wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku poprzedzającym rok kontroli, która zgodnie z raportem ze sprzedaży węgla za rok 2023, przekazany przez stronę, nie przekroczyła kwoty 200.000,00 zł. Ponieważ ustalona wartość wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli paliw stałych nie przekroczyła kwoty 200.000,00 zł, Podlaski WIIH uznał, że zasadnym było nałożenie na Stronę kary w wysokości 10.000,00 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Podlaski WIIH uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy, tj. fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji Prezes Urzędu przeprowadzając ponownie postępowanie i biorąc pod uwagę zarówno ustalenia kontroli, jak i raport sprzedaży węgla za rok 2023, uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł, czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę za słuszne i zgodne z prawem.

Odnosząc się do zawartej w odwołaniu argumentacji strony o możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony, przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ drugiej instancji zauważa, że zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Przy rozstrzygnięciu kwestii znikomego stopnia szkodliwości czynu stanowiącego jedną z przesłanek odstąpienia

od nałożenia kary zasadne jest odwołanie się do poglądu, iż analizując stopień szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę, że wymagania jakościowe odnoszące się do paliw stałych, stanowiąc są ze względu m.in. na ochronę środowiska i interes konsumentów. W tym zakresie ocena skali naruszenia reguł prawa, rozumiana jako wielkość odstępstwa od normy, nie może przełożyć się na znikomy wpływ na takie prawnie chronione dobra, jak środowisko, czy interes konsumentów. Przyjęcie przeciwnego założenia musiałoby bowiem prowadzić do zaakceptowania procederu sporadycznego wprowadzania do obrotu paliwa stałego nieodpowiadającego przewidzianym normom prawnym, co z kolei zaprzeczyłoby istocie monitorowania jakości paliw. Z powyższych względów, w sytuacji, gdy badany węgiel kamienny jest niezgodny z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, przy jednoczesnym zakazie wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych oraz z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości paliwa stałego, wystawionym przez przedsiębiorcę nie można mówić o znikomej wadze naruszenia. Z treści art. 3a ust 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliwa wynika, że wymagania jakościowe dla paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW, oraz dopuszczalny poziom odchylenia od tych wymagań, zostały ustalone z uwzględnieniem stanu wiedzy technicznej w tym zakresie wynikającej z badań tych paliw, a także doświadczeń w ich stosowaniu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji. Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekając w jednej ze spraw z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wskazał *„W ocenie Sądu, działania przedsiębiorcy polegające na wypisaniu w świadectwie jakości danych niezgodnych ze stanem faktycznym, stanowią istotne naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, bowiem wprowadzają konsumentów błąd, co do jakości paliwa i stanowią nieuczciwą, w konsekwencji niedopuszczalną reklamę wyrobu. W ocenie Sądu działanie polegające na wykazaniu, w świadectwie jakości właściwości danego produktu, których on w rzeczywistości nie posiada, mają negatywny wpływ na pewność obrotu gospodarczego i mogą powodować eliminowanie konkurencji, która takich praktyk nie stosuje podając wartości paliw stałych zgodnie ze stanem faktycznym. Ponadto świadectwo jakości ma zapewnić rzetelność podawanych informacji w obrocie gospodarczym w szczególności w odniesieniu do konsumentów, którzy nie mają środków do weryfikacji danych podawanych przez przedsiębiorcę”.*” (por. wyrok WSA z 16 marca 2021 r. VI SA/Wa 2443/20). W związku z powyższym, ponownie należy podkreślić, iż w niniejszej sprawie nie można mówić, że waga naruszenia prawa jest znikoma. Nie można też stwierdzić, że strona zaprzestała naruszenia prawa, gdyż decyzją z 1 marca br. nr NP.1.2024 Podlaski WIIH uchylił

postanowienie z 15 lutego br. o zabezpieczeniu partii paliwa stałego węgla kamiennego kostka oraz zarządził wycofanie z obrotu węgla kamiennego kostka w ilości 26 ton, w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy, z uwagi na interes konsumentów.

W konsekwencji nie można uznać, że ziszczyły się przesłanki do zastosowania art. 189f § pkt 1 do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, gdyż przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania naruszania prawa, muszą wystąpić łącznie, zaś w niniejszej sprawie, żadna z nich nie została spełniona.

Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że na stronę za to samo zachowanie tj. wystawienie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego, w których wartość parametrów jakościowych była niezgodna ze stanem faktycznym nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjną kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu zwraca uwagę, że wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 35a pkt 9 lit. b) ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Konkludując powyższe, Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 Kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Prezes Urzędu przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw strona była zobowiązana do wystawienia świadectwa jakości paliwa stałego zawierającego informację o rzeczywistych parametrach paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązкови temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o

systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji przepis art. 189f § 2 Kpa, nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że to do wprowadzającego do obrotu należy dochowanie wszelkiej staranności, aby wprowadzane paliwo stałe, było zgodne z wystawionym przez niego świadectwem jakości. Brak dochowania takiej staranności skutkuje wymierzeniem kary pieniężnej. W przedmiotowej sprawie to strona jest wprowadzającym do obrotu paliwo stałe i wystawiła świadectwo jakości, zaś w niniejszym postępowaniu ponad wszelką wątpliwość ustalono, że parametry zawartość popiołu i wartość opałowa, badanego paliwa stałego są niezgodne z wymaganiami określonymi w świadectwie jakości wystawionym przez przedsiębiorcę.

Odnosząc się do odwołania strony w zakresie dotyczącym nałożenia na przedsiębiorcę obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbkki i próbkki kontrolnej paliwa stałego oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Regulacja zawarta w art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wskazuje, że jeżeli badania laboratoryjne wykażą, iż paliwo stałe spełnia wymagania jakościowe zawarte w rozporządzeniu lub wartości jego parametrów są zgodne z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości wystawionym przez stronę, koszty tych badań ponosi Prezes Urzędu jako Zarządzający, który zawiera umowy z akredytowanymi laboratoriami. Jeśli natomiast paliwo stałe nie spełnia wymagań jakościowych zawartych w rozporządzeniu lub jego parametry są niezgodne ze wskazanymi w świadectwie jakości wystawionym przez stronę, koszty badań ponosi kontrolowany przedsiębiorca. W zależności zatem od wyników badań, ich koszty są ponoszone przez Prezesa Urzędu lub przez stronę postępowania.

Art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, stanowi, że jedyną przesłanką nałożenia na stronę obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych próbkki paliwa stałego przeznaczonej do badań, próbkki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania jest wykazanie przez przeprowadzone badania, że paliwo stałe nie spełnia wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy lub wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości. W niniejszej sprawie faktyczne wartości parametrów jakościowych badanego paliwa stałego, tj. węgla kamiennego w sortymencie kostka nie były zgodne z wartościami parametrów jakościowych wskazanymi zarówno w rozporządzeniu jak i w wystawionym przez stronę świadectwie jakości w zakresie parametru zawartość popiołu oraz wartość opałowa. Zatem zgodnie z przesłanką zawartą w art. 24 ust. 1a ustawy o systemie

monitorowania i kontrolowania jakości paliw nałożono na stronę obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań, próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes Urzędu stwierdził, że słuszne i zgodne ze stanem faktycznym było stwierdzenie przez organ pierwszej instancji, że badane paliwo stałe jest niezgodne z parametrami wskazanymi zarówno w rozporządzeniu jak i w wystawionym przez stronę świadectwie jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. Tym samym wydane przez Podlaskiego WIIH rozstrzygnięcie jest zasadne i zgodne z prawem. W tym miejscu wypada także dodać, że Podlaski WIIH ustalił wysokość należności pieniężnej na podstawie faktury nr 10461917 wystawionej 20 lutego 2024 r. przez SGS Polska Sp. z o. o. w Warszawie, za badania i pobranie próbek paliw stałych oraz załącznika nr 1 do faktury nr 10461917 poz. nr 10, próbka nr 0365/24/2937 - w wysokości 416,00 zł (uwzględniającej VAT) i poz. nr 11, próbka kontrolna 7419/24/2937 - w wysokości 211,00 zł (uwzględniającej VAT) oraz załącznika nr 3 do faktury nr 10461917, pobranie próbek - w wysokości 2800,00 zł (uwzględniającej VAT).

Odnosząc się do argumentacji strony, dotyczącej zakupu węgla 1 lutego 2023 r. i 16 sierpnia 2023 r., tj. w okresie kiedy wymagania jakościowe w stosunku do węgla kamiennego nie obowiązywały na podstawie rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 24 października 2022 r. w sprawie odstąpienia od stosowania wymagań określonych w przepisach rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2186) oraz rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 1 sierpnia 2023 r. w sprawie odstąpienia od stosowania wymagań określonych w przepisach rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1494), Prezes UOKiK nie kwestionuje faktu zakupu węgla przez przedsiębiorcę we wskazanym powyżej okresie, jak również tego, że wówczas odstąpiono od stosowania wymagań jakościowych. Należy jednak zauważyć, iż zarówno moment zakupu węgla, jak i jego sprzedaży, należą do sfery niezależnych decyzji każdego przedsiębiorcy. W tym konkretnym przypadku, strona podjęła decyzję o zakupie węgla w momencie, kiedy przepisy stanowiły o odstąpieniu od stosowania wymagań jakościowych, zaś wprowadzała do obrotu węgiel w momencie obowiązywania przepisów w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Poza sporem jest fakt, że w dacie kontroli, tj. 25 stycznia br. obowiązywały przepisy rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, a zatem węgiel kamienny w sortymencie kostka, oferowany konsumentom, powinien spełniać wymagania

jakościowe wynikające zarówno z rozporządzenia, jak i określone w świadectwie jakości wystawionym przez przedsiębiorcę.

W tym miejscu wypada podkreślić, że zgodnie z art. 3a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - paliwa stałe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzane do obrotu lub obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 14a ww. ustawy - wprowadzanie do obrotu paliw stałych oznacza sprzedaż lub inną formę zbycia paliw stałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2. Prezes Urzędu opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest m.in. protokół kontroli z 25 stycznia br. nr NP.8361.4.2024. Niniejszy protokół należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści protokołu kontroli z 25 stycznia br. jednoznacznie wynika, że tego dnia węgiel kamienny kostka był wprowadzany do obrotu i oferowany konsumentom do sprzedaży i wskazana była również jego cena za tonę. W konsekwencji wprowadzany do obrotu węgiel powinien spełniać wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych oraz w wystawionym przez przedsiębiorcę świadectwie jakości. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2021 r. (sygn. akt V SA/Wa 1115/21) zauważa, że: *wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych oraz umieścić informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2. Wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów jakościowych są niezgodne ze stanem faktycznym podlega administracyjnej karze pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania jakości paliw.*

Podsumowując powyższe, fakt zakupu węgla 1 lutego 2023 r. i 16 sierpnia 2023 r., tj. w okresie, kiedy wymagania jakościowe nie obowiązywały, nie ma wpływu na ocenę jego jakości w dacie kontroli. Kontrola miała bowiem miejsce 25 stycznia br. i w tej dacie strona wprowadzała do obrotu zakwestionowane paliwo stałe, jak również w tej dacie obowiązywały przepisy rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 7a § 1 Kpa należy uznać za bezpodstawny.

Odnosząc się do argumentacji strony, iż parametry wskazane przez przedsiębiorcę w wystawionym przez niego świadectwie jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r. zostały oparte na wartościach wynikających ze świadectw jakości wystawionych przez dostawcę węgla, gdzie wskazano wartość opałową na poziomie 22 MJ/kg, a tym samym węgiel spełniał wymagania jakościowe, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości było uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Dlatego też ustawodawca w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nałożył - na przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwa stałe - obowiązek wystawiania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentu, potwierdzającego m.in. jakie parametry jakościowe posiada paliwo stałe wprowadzane do obrotu, zwanego „świadectwem jakości”. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany został w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 6d pkt 6 przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, czyli te zgodne ze stanem faktycznym. Odnosząc się do odwołania strony, warto także przytoczyć stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku Sygn. akt V SA/Wa 266/21 z 8 kwietnia 2021 r. wydanym w innej sprawie dotyczącej naruszenia przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym wskazał, że „ *przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo samodzielnie odpowiada za jakość paliwa w chwili wprowadzenia tego paliwa do obrotu, a celem nałożonego na niego obowiązku wystawienia świadectwa jakości paliw jest zapewnienie rzetelnej i wyczerpującej informacji nabywców (konsumentów) odnośnie parametrów nabywanego produktu. Nieprawidłowe oznaczenie rodzaju węgla oferowanego do sprzedaży w składzie i przez to przypisanie do niego świadectwa jakości wystawionego przez skarżącego dla innego rodzaju węgla, nie może zwalniać strony z odpowiedzialności*

za brak prawidłowego wystawienia świadectwa jakości dla konkretnej oferowanej partii paliwa stałego. Wystawione przez skarżącego świadectwo, bez względu na przyczyny, które spowodowały wystawienie świadectwa o treści niezgodnej ze stanem faktycznym, narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.”

Mając na względzie stan faktyczny sprawy, przytoczone powyżej przepisy, jak również orzecznictwo sądów administracyjnych, należy stwierdzić, że to strona odpowiada za wystawienie świadectwa jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r., gdzie badania laboratoryjne wykazały, że węgiel kamienny był niezgodny z parametrami wskazanymi w tym świadectwie, nie zaś dostawcy paliwa wydający przedsiębiorcy świadectwa jakości wskazane w odwołaniu. Innymi słowy, zakup węgla w okresie nieobowiązywania wymagań jakościowych, nie zmienia faktu, iż wprowadzanie do obrotu tego węgla w okresie gdy wymagania jakościowe już obowiązywały, powodowało po stronie przedsiębiorcy obowiązek wystawienia swojego świadectwa jakości ze wskazaniem rzeczywistych parametrów, nie zaś posługiwania się parametrami ze świadectwa wystawionego przez dostawcę. Na marginesie należy zauważyć, iż świadectwo jakości wystawione przez dostawcę wskazuje parametry paliwa kupionego, zaś świadectwo strony, parametry paliwa sprzedawanego przez stronę.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 81a § 1 Kpa, które w ocenie strony polegało na nierozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść strony, a mianowicie niejasności wynikających z badań laboratoryjnych próbki paliw stałego przeznaczonej do badań nr 0365/24/2937, w których do określenia wartości opałowej węgla posłużono się metodą badania określoną w normie PN-G-04513:1981 wycofanej przez Polski Komitet Normalizacyjny bez zastąpienia, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Zgodnie z art. 81a § 1 Kpa - jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony. W ocenie Prezesa Urzędu w tej sprawie nie zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, co do stanu faktycznego, których strona upatruje w zastosowaniu metody badawczej określonej, w normie PN-G-04513:1981, wycofanej przez Polski Komitet Normalizacyjny bez zastąpienia. Przedsiębiorca zarzucając naruszenie przepisu art. 81a § 1 Kpa podważa ustalenia faktyczne dotyczące oznaczenia „wartości opałowej” czyli jednego z parametrów jakościowych węgla kamiennego w sortymencie kostka pobranego do badań w toku kontroli przeprowadzonej 25 stycznia br. Należy zatem zauważyć, że zgodnie z treścią art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 12 września o normalizacji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1483) - ilekroć mowa o dokumencie normalizacyjnym - rozumie się przez to dokument ustalający zasady, wytyczne lub charakterystyki odnoszące się do różnych rodzajów działalności lub ich wyników, niebędący aktem prawnym;

podstawowym dokumentem normalizacyjnym jest norma. Natomiast z treści art. 5 ust. 3 o normalizacji wynika, że: „Stosowanie Polskich norm jest dobrowolne”. W myśl art. 5 ust. 4 ww. ustawy - Polskie Normy mogą być powoływane w przepisach prawnych po ich opublikowaniu w języku polskim.

Prezes Urzędu wskazuje, że ustawodawca w art. 26b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zawarł upoważnienie o treści: „Minister właściwy do spraw gospodarki surowcami energetycznymi określi, w drodze rozporządzenia, metody badania jakości paliw stałych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej lub metody określone w odpowiednich normach.” W oparciu o powyższe upoważnienie w dniu 27 września 2018 r. Minister Energii wydał rozporządzenie w sprawie metod badania jakości paliw stałych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1366, ze zm.), w którym w § 1 postanowiono, że metody badania jakości paliw stałych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, określa załącznik do rozporządzenia. W treści załącznika w pkt 5 „Wartość opałowa” w pkt. 5.3 wskazano, że sposób wykonania oznaczenia, sposób przygotowania próbki analitycznej, stosowane odczynniki, rodzaj stosowanej aparatury, kalibrację aparatury, sposób obliczenia i podawania wyników, a także precyzję metody określa norma PN-ISO 1928:2002, PN-G-04513:1981 albo PN-ISO 1928:2020-05.

W związku z powyższym organy administracji publicznej wykonujące zadania w ramach systemu monitorowania i kontrolowania jakości paliw, o którym mowa w art. 11 omawianej ustawy, były uprawnione, a nawet zobligowane do jej zastosowania. Prezes Urzędu wyjaśnia, że organy nie miały podstaw do kwestionowania wyników przeprowadzonych badań, ponieważ SGS Polska Sp. z o. o. jest niezależnym akredytowanym laboratorium, a jednostka, która wykonała oznaczenie parametru wartość opałowa posiada akredytację Polskiego Centrum Akredytacji nr AB 313, która obejmuje również metodę wskazaną w PN-G-04513:1981. W świetle powyższego zdaniem Prezesa Urzędu zastosowanie w tej sprawie metody badania wartości opałowej wskazanej, w normie PN-G-04513:1981 było słuszne i zgodne z prawem. Podobnie w kwestii stosowania norm wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny, który orzekając w innej sprawie trafnie wyjaśnił, że: „Norma nie jest aktem prawnym (przepisem prawa powszechnie obowiązującego), co wynika, pośrednio z art. 5 ust. 1, 3 i 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji i wprost z art. 2 pkt 3 tej ustawy. Nie zmienia to jednak faktu, że gdy przepis prawa, [...] wprost odsyła do Polskiej Normy, to powinna ona znaleźć w sprawie zastosowanie” (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lutego 2019 r. sygn. akt II OSK 641/17). W tym miejscu wypada także dodać, że zgodnie ze stanowiskiem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, zamieszczonym na oficjalnej stronie internetowej tego Organu, aktualnie w Polsce

obowiązuje system normalizacji dobrowolnej. W tym systemie Polskie Normy mogą być wycofane z zastąpieniem przez nową wersję (edycję) tej samej normy lub przez inną normę, albo - po utracie aktualności technicznej - bez zastąpienia, zgodnie z decyzją odpowiedniego Organu Technicznego PKN. Wszystkie normy, zarówno ze zbioru norm aktualnych, jak i wycofane, mogą być stosowane.

Z powyższego wynika, że w tej sprawie nie ziszcila się przesłanka zastosowania normy prawnej zawartej w art. 81a § 1 Kpa, ponieważ nie powstały wątpliwości, co do stanu faktycznego. Badania przeprowadzone przez niezależne akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. w ramach posiadanej akredytacji Polskiego Centrum Akredytacji nr AB 313 wykazały, że próbka węgla kamiennego w sortymencie kostka, przeznaczona do badań nr 0365/24/2937 nie spełniała wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych ze względu na zaniżoną wartość opałową, która wynosiła 19,58 MJ/Kg przy wymaganiach jakościowych określonych jako min. 22,00 MJ/kg i dopuszczalnym odchyleniem $\geq 22,00 - 1$ (większe lub równe 22 minus 1), co oznacza, że za zgodny z wymaganiami zostałby uznany każdy wynik większy lub równy 21,00 MJ/kg. Badanie udokumentowano protokołem z badań nr 20/200001499/64-007. Powyższy fakt potwierdziły badania próbki kontrolnej węgla kamiennego kostka nr 7419/24/2937, udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/64-007/K, które wykazały wartość opałową wynoszącą 19,52 MJ/kg. Wartości te były również niższe niż zadeklarowane przez stronę w treści świadectwa jakości nr 31/2023 z 29 grudnia 2023 r.

W świetle powyższego zarzut naruszenia art. 81a § 1 Kpa należy uznać za bezpodstawny. Za bezpodstawne należy uznać także zarzuty dotyczące naruszenia przepisów art. 7, 77 § 1 i 80 Kpa. Prezes Urzędu wyjaśnia, że wyrażona w art. 7 Kpa zasada postępowania administracyjnego odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Podlaski WIIH, zgodnie z art. 77 § 1 Kpa, oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodami w tej sprawie są protokół i akta kontroli nr NP.8361.4.2024 oraz protokół i akta kontroli nr NP.8361.28.2024, a także akta postępowania organu pierwszej instancji i postępowania odwoławczego. Z kolei, wyrażony w art. 77 § 1 Kpa obowiązek zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej należy rozumieć w ten sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, jeżeli uważa za konieczne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albo gromadzi w aktach sprawy dowody wskazane lub dostarczone

przez stronę, jeżeli mają one znaczenie dla sprawy (co podlega ocenie organu). Analiza materiału dowodowego zebranego w tej sprawie wskazuje, że powyższe zasady zostały w pełni zrealizowane. Zgodnie natomiast z art. 80 Kpa - organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego czy dana okoliczność została udowodniona. Zdaniem Prezesa UOKiK organy administracji publicznej rozpatrujące tą sprawę dokonały swobodnej oceny dowodów, a wyciągnięte wnioski wynikają logicznie ze zgromadzonego materiału dowodowego.

W kontekście powyższego, brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji Podlaskiego WIIH z 13 czerwca 2024 r. nr NP.5.2024.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną oraz kwotę stanowiącą równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki i próbki kontrolnej paliwa statego i kosztów ich pobrania, należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku, którego numer wskazano w zaskarżonej decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, PL. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się

o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo - administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [XXX]
- 2) Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a